

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/339/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210701
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5612210701.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Adriany Gallovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpenému Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 8C/225/2012-153 zo dňa 19. januára 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol žalobu žalobcu o zaplatenie náhrady škody vo výške 1.709,35 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 341,87 eur, odporcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Rozsudok okresného súdu sa opiera o ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31.05.2010. Postupujúc podľa označenej právnej úpravy súd žalobu zamietol ako nedôvodnú. Žalobca nepreukázal existenciu základných atribútov zodpovednosti žalovaného za škodu. Prvým z nich je porušenie právnej povinnosti, ktoré má podľa tvrdenia žalobcu spočívať v nesprávnom úradnom postupe Okresného súdu Liptovský Mikuláš pri vydávaní poverenia v exekučnej veci vedenej súdnym exekútorom pod sp. zn. EX 6062/2009. O tomto tvrdenom nesprávnom úradnom postupe žalobca v písomnej žalobe uvádza, že je charakterizovaný a) nevydaním rozhodnutia v zákonnej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, b) vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Z pripojeného spisu tunajšieho okresného súdu sp. zn. 7Er/641/2009 je preukázané, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý, so sídlom v Z., Záhradnícka XX dňa 18.08.2009 požiadal tunajší okresný súd o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie; žiadosť bola tunajšiemu okresnému súdu doručená 27.08.2009. Oprávnený POHOTOVOSTĚ, s. r. o. proti povinnej I. Z., nar. XX.XX.XXXX navrhol dňa 22.07.2009 vykonanie exekúcie pre vymoženie pohľadávky 389,16 eur s príslušenstvom na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriaďovateľa Slovenská rozhodcovská a. s., Bratislava z 27.05.2009, sp. zn. SR 02637/09, právoplatného 15.06.2009 a vykonateľného 18.06.2009, ktorým bola povinná zaviazaná na zaplatenie istiny 326,64 eur a príslušenstva z titulu zmluvy o úvere č. 5371385 zo dňa 24.04.2008. Súdneho exekútora viazala povinnosť podľa § 41 ods. 1 Exekučného poriadku účinného do 31.05.2010 predložiť tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiadať ho o udelenie poverenia na

vykonanie exekúcie. Tunajší okresný súd pri činnosti predchádzajúcej vydaniu poverenia postupoval podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vo vtedy platnom znení, v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka o spotrebiteľskom práve (právny vzťah oprávneného POHOTOVOSŤ, s. r. o. a povinnej I. Z. je spotrebiteľským úverom) a o dobrých mravoch, so zákonom o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase vzniku zmluvného vzťahu oprávneného a povinnej a podľa ustanovení komunitárneho práva - Smernice (ES) 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a rozsudkom Súdneho dvora EÚ Asturcom C-40/08, ktorý je od vstupu SR do Európskej únie dňom 01.05.2004 prameňom práva. Exekučný súd dňa 20.01.2010 súdneho exekútora vykonaním exekúcie poveril, ale zároveň uznesením č. k. 7Er/641/2009-16 z 25.11.2010 exekúciu zastavil. Obsah pripojeného exekučného spisu teda vyvracia aj žalobné tvrdenie o tom, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia 19.03.2012 (urobil tak 20.01.2010), aj žalobné tvrdenie o tom, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia jej zamietnutím - poverenie bolo v uvedený deň vydané. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia nedošlo v omeškaní trvajúcom viac ako 971 dní. Svoje rozhodnutie o zastavení exekúcie exekučný súd odôvodnil tým, že v rozhodcovskom konaní bolo priznané právom nedovolené plnenie, takže exekučný titul je nevykonateľný. Odvolací Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 27.10.2011 č. k. 9CoE/183/2011-45, právoplatným 09.01.2011, napadnuté rozhodnutie potvrdil. Ak žalobca tvrdí, že nesprávny úradný postup exekučného súdu spočíva vo vykonaní úradného postupu, ktorý žalobca nazval ako preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu - rozsudku rozhodcovského súdu sp. zn. SR02637/09, vykonateľného 18.06.2009, bez splnenia zákonných podmienok, čím mala byť porušená zásada legality, ide o tvrdenie nepravdivé. Rozsudok Súdneho dvora EÚ Asturcom C-40/08 nevyklučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Naopak, ako poukazuje žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení, rozhodnutie o zastavení exekúcie iba preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom. Exekučný súd zastavením exekúcie splnil svoju prevenčnú povinnosť, keď zabránil vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalobcu. Pre úplnosť súd dodáva, že nulitný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku res iudicatae. Tomu nasvedčuje aj právna prax, žaloby množstva iných veriteľov na zaplatenie pohľadávok nevyvozených v predošlých exekučných konaniach v dôsledku nevykonateľných exekučných titulov (aj rozhodcovských rozsudkov) sú súdmi bez problémov prejednávané a rozhodované. Súd nezistil ani nesprávny úradný postup pri vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie charakterizovaný žalobcom ako nevydanie rozhodnutia v zákonnej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietahov. Žalobca totiž tvrdí, že exekučný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia, ale nejde o tvrdenie pravdivé. Poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané, žiadosť o jeho udelenie nebola zamietnutá. Doručenie poverenia exekútorovi aj právnenému zástupcovi oprávneného spolu s uznesením zo dňa 05.11.2010 č. k. 7Er/641/2009-16 je plne zdôvodnené hospodárnosťou konania. Bolo nadbytočným a nehospodárnym doručovať poverenie na vykonanie exekúcie v konaní, kde bolo viac ako žiaducim skúmať súlad exekučného titulu s právnou úpravou. Aj keď § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku účinného do 31.05.2010 za exekučný titul podľa tohto zákona označoval len vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmiery nimi schválené, aj žalobca v pozícii oprávneného za exekučný titul napriek takejto právnej úprave považoval aj rozsudok exekučného súdu. Používajúc argumentum a minori ad maius je v tomto kontexte potrebné vykladať aj § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31.05.2010. Ak boli exekučným titulom rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmiery nimi schválené, exekučným titulom boli aj rozhodcovské rozsudky, ktoré nemohli zostať mimo režim komunitárneho a spotrebiteľského práva. Od doručenia žiadosti o udelenie poverenia do vydania poverenia si súd musel, za súčinnosti súdneho exekútora a oprávneného (ktorý žiadal 20.10.2009 o predĺženie lehoty) v prvom rade zabezpečiť úverovú zmluvu, následne preskúmať jej náležitosti a po predložení spisu celé predchádzajúce rozhodcovské konanie, čo sú úkony, ktoré nemožno vykonať ihneď aj vzhľadom na tisícky exekučných vecí a obmedzené množstvo súdnych zamestnancov vybavujúcich (nielen) túto agendu. Nakoľko žalobca nepreukázal porušenie právnej povinnosti žalovaným, vznik škody ani kauzálny nexus súd ďalej v konaní nezisťoval.

Pre nedostatok skutkových tvrdení, uvedených v žalobe a neúčast' žalobcu na súdnom pojednávaní, na ktoré bol riadne a včas predvolaný, súd nemohol posúdiť, kedy sa ako poškodený o škodu dozvedel, preto nebolo možné bližšie sa zaoberať žalovaným vznesenou námietkou premlčania. Bolo nadbytočným odročovanie pojednávania a dokazovanie, či k premlčaniu žalovaného nároku došlo, alebo nie.

Rozhodnutie o náhrade trov konania je založené na § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O. s. p. V konaní úspešný žalovaný v písomnom vyjadrení z 29.10.2013 navrhol prisúdenie náhrady trov, ktoré v zákonnej lehote nevyčíslil.

Voči citovanému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Namietal, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu. Žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti žalobcu. Ak tak spravil, odňal tým žalobcovi právo na konanie pred súdom. Poukazuje na ust. § 15 O. s. p. Žalobca uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodovaciu prax Krajských súdov v Trnave, Nitre a Prešove. Tiež poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanie práva na nestranný súd. Za takýchto okolností, s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí a žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodol vylúčený sudca. Konečné rozhodnutie vo veci neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Žalobca podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, čo zakladá porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu. Žalobca nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Žalobca sa nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonával a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Žalobca tvrdí, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaný vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd umožniť žalobcovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ako aj k právnym otázkam, čím súd porušil právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces. Súd vykonával dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Súd vykonával dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať žalobcom tvrdý skutkový stav. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním. Súd úplne ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštové a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Žalobca nesúhlasí ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník. V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Pravým

právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže nieť zodpovednosť. Žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offa. Žalobcu nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Navyše množstvo dôkazov vzniklo po podaní žaloby. K oboznámeniu sa so znaleckým posudkom č. 1/2014 o výške vzniknutej škody navrhovateľ uvádza, že ako dôkaz o vzniku škody predložil znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave. Uvedeným znaleckým posudkom je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na navrhovateľa negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku, a to v posudku v určenej výške. Ak okresný súd vo svojom odôvodnení rozsudku konštatuje, že navrhovateľ nepreukázal, že by mu postupom exekučného súdu vznikla akákoľvek škoda, pričom uvádza, že bližšie nešpecifikoval jednotlivé náklady na správu a vedenie pohľadávok počas obdobia omeškania exekučného súdu, súd potom nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom. Zo znaleckého posudku totiž jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli žalobcom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Súčasťou znaleckého posudku sú prílohy, ktoré v príčinnej súvislosti s omeškaním exekučného súdu predstavujú podrobný prehľad o vynaložených nákladoch. V konaní tak boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Predsa sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť aj nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. K návrhu na prerušenie konania žalobca uvádza, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd povinný o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Na podporu svojho tvrdenia poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/174/2014. S poukazom na uvedenú argumentáciu žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) napadnutý rozsudok postupom v zmysle ust. § 156 ods. 3 O. s. p. potvrdil v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

Rozsudok okresného súdu je vecne správny. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vyvodil správny právny záver.

V zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p., odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

V tejto súvislosti krajský súd poukazuje, že odvolacie dôvody uvádzané v odvolaní nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Navrhovateľ zrejme tým, že podáva hromadné podania, dostatočne nerozlišuje medzi jednotlivými rozhodnutiami súdov.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté rozhodnutie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je však odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom

vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ust. § 212 ods. 2 O. s. p. vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Odvolacia námietka odvolateľa, že v danej veci bolo neprípustné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, je zmätočná, keďže v danej veci k takémuto stavu nedošlo.

Navrhovateľ opakovane namieta postup okresného súdu, ktorým mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom, keď okresný súd napriek jeho neprítomnosti vykonal pojednávanie, neoboznámil ho s vykonanými dôkazmi, neumožnil mu byť oboznámený s obsahom prednesov protistrany, vyjadriť sa k nim, keď vyjadrenie odporcu mu bolo doručené až spolu s rozsudkom vo veci samej, neumožnil mu navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí ísť však o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený.

Je právom a zároveň povinnosťou účastníka zúčastniť sa nariadeného pojednávania. Pojednávanie môže byť odročené iba z dôležitého dôvodu.

V zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p., súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka, prihliadne pritom na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy.

Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Predvolanie na nariadený termín pojednávania bolo navrhovateľovi, ako aj jeho právnomu zástupcovi doručené včas, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania. Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili bez toho, že by ospravedlnili svoju neúčasť na pojednávaní z vážnych dôvodov. Navrhovateľ navrhol pojednávanie prerušiť v dôsledku porušenia práva na nestranného sudcu s tým, že napriek rozhodnutiu krajského súdu nepovažuje zákonnú sudkyňu za nestrannú, podáva ústavnú sťažnosť, pričom do rozhodnutia Ústavného súdu SR žiada konanie prerušiť. V čase nariadenia pojednávania bolo rozhodnutie krajského súdu o nevylúčení zákonnej sudkyne z prejednávania veci právoplatné. Od vydania tohto rozhodnutia, v ktorom krajský súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré nemožno zákonnú sudkyňu považovať za nestrannú zo subjektívneho aj z objektívneho hľadiska, nedošlo k žiadnym novým skutočnostiam, majúcim vplyv na nestrannosť zákonnej sudkyne. Z uvedeného dôvodu nebolo dôvodné akceptovať návrh navrhovateľa na prerušenie konania. Okresný súd svoje rozhodnutie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania dostatočne odôvodnil, s ktorými dôvodmi sa krajský súd stotožňuje. Riešenie otázky prípadnej zaujatosti sudcov patrí medzi otázky, ktoré sú všeobecné súdy oprávnené riešiť a o tejto otázke právoplatne rozhodli.

Väčšina procesných oprávnení a povinností účastníka v občianskom súdnom konaní sa realizuje na pojednávaní. Svoje oprávnenia môže účastník realizovať za predpokladu, že sa pojednávania zúčastní. Za odňatie možnosti konať pred súdom ako odvolací dôvod možno považovať iba odňatie práv spôsobené procesnou činnosťou súdu, nie opomenutím alebo pasivitou účastníka. Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Tým si sami zmarili možnosť

realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenie v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p., ktoré sa realizuje spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom). Okresný súd postupoval správne, keď na základe vykonaného dokazovania vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa.

Dôvodné nie sú ani tvrdenia odvolateľa, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania. Zo zápisnice o súdnom pojednávaní vyplýva, že dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením listín nachádzajúcich sa v spise, ako aj oboznámením exekučného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 7Er/641/2009, ktorého dôkazu sa dovoľával samotný navrhovateľ.

Okresný súd si splnil poučovaciu povinnosť v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., keď toto poučenie bolo navrhovateľovi a jeho právnomu zástupcovi doručené spolu s predvolaním na prvé pojednávanie.

Podstatná časť odvolania navrhovateľa je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca, hoci o tejto otázke bolo v čase vykonania pojednávania právoplatne rozhodnuté. Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 6NcC/75/2013 zo dňa 31. januára 2013 rozhodol, že zákonná sudkyňa JUDr. Jana Halušková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Od vydania tohto rozhodnutia, v ktorom krajský súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonná sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci, nedošlo k žiadnym novým skutočnostiam, majúcim vplyv na nestrannosť zákonnej sudkyne JUDr. Jany Haluškovej, ktorú možno považovať za nestrannú zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska.

Odvolacie námietky navrhovateľa sa nedotýkajú hmotnoprávných dôvodov, pre ktoré okresný súd žalobu zamietol.

Hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku žalobcu bolo nepreukázanie nesprávneho úradného postupu ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Navrhovateľ v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia a prieťahmi v konaní. Zároveň nesprávny úradný postup mal spočívať v tom, že exekučný súd v exekučnom konaní preskúmal materiálno právoplatnosť exekučného titulu rozhodcovského rozsudku, čím nezákonne vytvoril stav zakladajúci reálnu nevyhnutnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej.

Okresný súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré 15-dňová lehota na vydanie poverenia sa na daný prípad nevzťahuje. Okresný súd na základe zisteného skutkového stavu veci skutkovo a právne ustálil, že k prieťahom v danom konaní nedošlo. Rovnako okresný súd odôvodnil aj oprávnenie a zároveň povinnosť exekučného súdu preskúmať v exekučnom konaní v štádiu o vydanie poverenia materiálno právoplatnosť exekučného titulu.

Navrhovateľ nijako nenapadol uvedené skutkové a právne závery okresného súdu, ktoré boli hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia nároku, a preto tieto nie sú predmetom odvolacieho prieskumu.

Okresný súd došiel k vecne správnomu záveru, že nie je splnená základná podmienka zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci, a to nesprávny úradný postup. Pokiaľ chýba nesprávny úradný postup, je bez právneho významu skúmanie ostatných podmienok vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorými sú vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Z uvedeného dôvodu nebolo potrebné vykonať dokazovanie k otázke vzniku škody, nemajetkovej ujmy a prípadnej príčinnej súvislosti medzi nimi. Na základe uvedeného potom odvolacie námietky navrhovateľa, týkajúce sa vzniku škody, nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti medzi nimi ako predpokladov zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, sú právne irelevantné, pre chýbajúci nesprávny úradný postup ako základný predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

Súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý proces, ktoré práva zaručujú v podmienkach Slovenskej republiky okrem zákonov aj Ústava

Slovenskej republiky v čl. 46 ods. 1 a v čl. 48 ods. 2 a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, je nielen garancia poskytnutia ochrany ohrozených alebo porušených práv zo strany súdu, ale aj poskytnutie súdnej ochrany v určitom rozsahu a predovšetkým v kvalite. Určujúcim definičným znakom práva na spravodlivé konanie patrí aj právo na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na rozhodujúce argumenty jednotlivých strán.

Tejto zásade zodpovedá úprava v § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého ustanovenia v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadný iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec správne posúdil, pričom súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Okresný súd nemusí dať v odôvodnení odpoveď na všetky otázky, ale iba na tie otázky, ktoré sú z hľadiska skutkového a právneho posúdenia veci rozhodné.

Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia uvedené kritériá spĺňa, keď z obsahu odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplývajú skutkové a právne závery okresného súdu, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

Na základe uvedeného možno konštatovať, že okresný súd vec prejednal a rozhodol zákonným spôsobom, keď v súlade so zásadou kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom konania realizáciu ich procesných práv priznaných im Občianskym súdnym poriadkom. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. správne a presvedčivo odôvodnil.

Krajský súd preto rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, vrátane odvolaním nenapadnutého, závislého výroku o trovách prvostupňového konania, ktorý taktiež vykazuje vecnú správnosť.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Odporca bol v odvolacom konaní úspešný, trovy konania si však neuplatnil a z obsahu spisu mu vznik trov odvolacieho konania nevyplýva, preto odvolací súd odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok prípustný nie je.